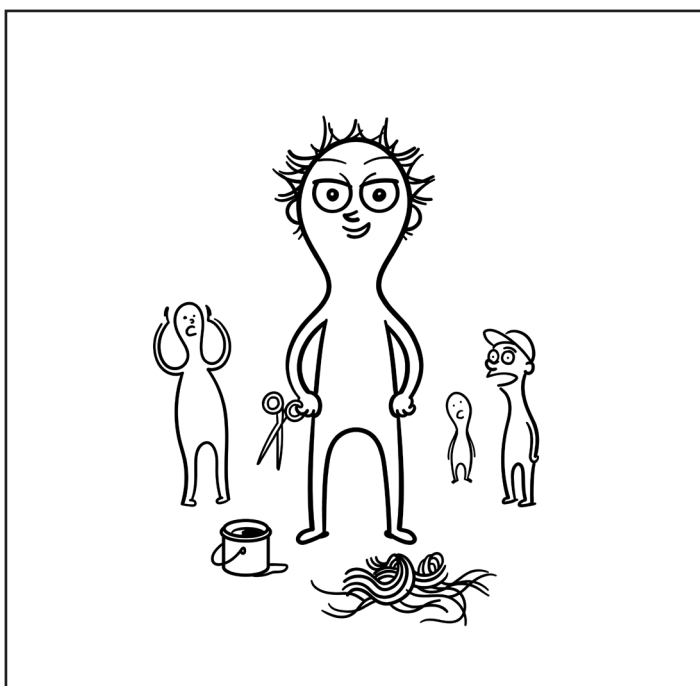

Svart

HJERNELÆRING | FORTELLING

Det er bursdag, og i dag skal Vilde ha bursdagskrone. Det kribler, prikker i armene, kiler i hodet, smiler i nakken, maur i beina, og Vilde må opp og hoppe, kan ikke sitte stille, vil løpe i gangen, vil herje og velte. Klassen synger bursdagssangen, og læreren kommer med bursdags-krona og bursdags-kappa! Alle smiler, men ikke Vilde.

- Ikke den rosa, sier Vilde. - Den andre, sier hun.
- Men den blått er for prinsene, sier læreren. - og du er ikke en prins.

Vilde prøver å rive krona i stykker, den stygge krona.
- Men Vilde da, sier læreren, når Vilde velter stolen. -Du kan ikke oppføre deg sånn, sier læreren.
- Jo, skriker Vilde. Vilde kjenner det i hodet, i halsen, det sprenger. Tårene kommer. Vilde løper, gjemmer seg, finner en saks og klipper håret, bort med prinsessehåret. I skapet står den svarte fingermalingen. Det er herlig klissete, leirete, vått, som å stikke hendene i vaffelrøre. Og så gnir Vilde malingen inn. Og det korte, svarte, klissete håret stritter!

Læreren og assistenten hylr når Vilde kommer med det nye håret! Alle ser på Vilde. Er det

Vilde? Eller er det noen andre? Læreren ringer Mamma. Men Vilde er ikke redd, ikke nå, ikke med det korte, svarte håret, da er ikke Vilde redd, ikke for læreren, ikke for rektor, ikke redd Mamma, ikke Pappa, ikke for noen ting i hele verden.

- Dere kan kalle meg Svart, sier Vilde, rett i ryggen, sterk tvers igjennom.

Pappa kommer. Han stopper brått da han ser Vilde. Munnen blir stram. Mamma vet ikke helt hvor hun skal gjøre av hendene. Mamma er blank i øynene. Pappa rynker pannen.

- Å, Vilde, sier Mamma.
- Dere kan kalle meg Svart, sier Svart og retter ryggen og er sterk i øynene.

Mamma må smile, hun klemmer den fine, fine ungen sin og får svartmaling på kjolen. Så er det bursdagskake, og alle synger Happy Birthday for Svart. Til og med Pappa synger, og han og Mamma må le når de ser Svart hoppe!